

Mijn kinderjaren bracht ik door in Kortenoord in Nieuwerkerk, schuin tegenover de graanmolen. We woonden in een dijkhuisje in de onderste verdieping met twaalf kinderen.

Ik was de oudste. We sliepen allemaal in stapelbedden. Boven ons woonde Hofman de elektricien. De latere bewoner wilde het hele huis bewonen. Twee deuren verder kregen we een ander huis, waar eerst een cafeetje was geweest. De buurman was Koolmees en aan de andere kant was een buurtje waar drie gezinnen woonden: Wim Hermes, vrachtrijder Tinus van Vliet en van Drunen (later Stolk). Achter ons huis was het weiland van boer Merelis en schuin achter ons was de kippenfokkerij van Hazebroek. Met de komst van de rioolzuivering werden de huisjes afgebroken. In de andere dijkhuisjes waren een bakkerswinkeltje en het kruidenierswinkeltje van Job Van Gelderen die met paard en wagen door het dorp reed met boodschappen. Er woonde ook een olieboer van wie de moeder doof was. Daardoor moest men in het onderhuis met een stok op de zolder bonken zodat zij de trilling voelde en naar beneden kwam om klanten te helpen. 's Avonds moest hun onwillige paard de wei in en werd door het smalle poortje naar beneden gedreven. Boven aan de Groenedijkstoep was de sigarenmakerij van Pruyt. Voor mijn tijd was daar ook de glasblazerij.

Er waren enkele kolenboeren in Nieuwerkerk, de bewoners waren nogal vindingrijk met rijmen zoals:
 "Uw haard brandt lekker, met de kolen van Dekker".

“ Bij van Der Els, brandt uw kachel het felst” .

“ Bij Muit, gaat je kachel nooit meer uit” .

De molenbaas was Van Waasbergen. Hij was een van de eersten die in een T Fordje reed, evenals tuinder Bier en Mijnlieff de eigenaar van de steenbakkerij Spreeuwenhoek en de drijfsteenfabriek in Kortenoord. In de oorlog waren er Duitse soldaten gestationeerd in de molen. Zij zwommen vaak in de IJssel. Soms was er thuis geen eten meer en ging ik brood vragen bij van den Broek en van Waasbergen. Als ik mijn hand ophield kreeg ik niets, alleen als ik het netjes vroeg. Rondom de molen waren schuttersputten gegraven. Een keer gingen wij er langs in donker, we schrokken toen er ineens een soldaat met een giechelende vrouw uit de buurt uit de put kroop; zij nam het met de zeden niet zo nauw. Enkele buurtbewoners bezochten dagelijks het café Rust-Wat van De Bruin, ook dronk men bij slijterij Post een borreltje. Hannes, een broer van de kroegbaas, had een overzetveer naar Ouderkerk. In het café hing een bordje met een dubbele betekenis: “ Hier zet men koffie en over” .

Na mijn schooltijd werd ik schillenboer bij een oom, daarna werkte ik als straatmaker-opperman bij Jan Baas. Ik heb bijna alle stenen in mijn handen gehad, die vanaf Gouda tot Rotterdam zijn gelegd. Vervolgens kreeg ik een baan bij Kroger Staal, op de dijk tussen Schep en Dalmeier in, waar vader ook werkte. Ik trouwde met de dochter van de bekende Gerrit Hofsteden die vanuit zijn scheepje veel giftig afval van de Shell dumpte in de zellingen van de IJssel. Hij werkte voor Van Nieuwpoort en lag vaak in het haventje van Kortenoord.

Een sterke zoon van hem werd bekend omdat hij, als attractie op de Goudse kermis, met een getrainde, gemuilkorfde en gehandschoende beer vocht die recht op stond. Vaak won hij het van de beer, dat was lachen natuurlijk!

Nu woon ik in de Verzetstraat en ben dagelijks met mijn hobby bezig, fietsen repareren tussen mijn oud ijzer verzameling. Mijn spreuk is dan ook: “ Wees wijzer, breng hier je ouwe ijzer, Janus maakt ook je fiets, bijna voor niets” .